

ΟΙ ΑΝΤΡΟΠΟΜΑΧΕΙΣ

ANDREW RIDKER

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Σοφία Τάπα

Ηοικογένεια Άλτερ κατατροχόταν από τη φωτιά. Όλο το φθινόπωρο πάθαινε διάφορα μικροατυχήματα με φλόγες, περιστατικά λόγω απροσεξίας, τα οποία μονάχα εκ των υστέρων φαντάζουν σαν οιωνοί. Τον Σεπτέμβριο, ο Ίθαν πήγε να ανάψει τσιγάρο κι έκαψε τον αντίχειρά του. Τρεις μέρες αργότερα χάλασε το ένα μάτι της κουζίνας· ο αναφλεκτήρας έβγαλε έναν αγωνιώδη ήχο, μια σειρά από απελπισμένα τσικ, κι ύστερα πέταξε μια πύρινη γλώσσα, τσουρουφλίζοντας τη μανσέτα της Φρανσίν. Και, τη μέρα που ο Άρθουρ γιόρταζε τα πεντηκοστά γενέθλιά του μ' ένα λιτό πάρτι στον πίσω κήπο του σπιτιού, ένα κεριά απ' αυτά που δεν σβήνουν έπεσε από την τούρτα· κάτι ξερά φύλλα λαμπάδιασαν, αλλά τα έσβησε η Μάγκι με το πόδι της.

Το μεγαλύτερο πύρινο περιστατικό όμως εκείνου του φθινοπώρου συνέβη το απόγευμα μιας Πέμπτης του Νοεμβρίου. Η Φρανσίν βρισκόταν στο γραφείο της με τον Μάρκουσ και τη Μάργκο Ουάσινγκτον, ένα παντρεμένο ζευγάρι νομικών με ειδίκευση στο Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας και δικό τους δικηγορικό γραφείο. Ήταν η πρώτη συνεδρία τους μαζί της – ένας κοινός φίλος τούς είχε παραπέμψει στη Φρανσίν–, ωστόσο η Φρανσίν είχε ήδη ακούσει γι' αυτούς. Τον περασμένο Απρίλιο είχαν υπερασπιστεί με επιτυχία μια αναδύομενη υπηρεσία ανταλλαγής αρχείων εναντίον ενός χιπ χοπ συγκροτήματος που είχε βγάλει ένα δημοφιλές τραγούδι με ακατάλληλο τίτλο. Παρ' όλα αυτά, οι Ουάσινγκτον δεν έμοιαζαν με αν-

θρώπους που βρίσκονταν στο απόγειο της επαγγελματικής επιτυχίας τους. Η Μάργκο κουνούσε νευρικά το πόδι. Ο Μάργκος είχε καρφωμένο το βλέμμα κάτω. Είχαν έρθει στη Φρανσίν επειδή χρειάζονταν κάποιον διαμεσολαβητή.

«Καταλαβαίνετε τη λεπτότητα της κατάστασής μας», της είπε η Μάργκο, σφίγγοντας το χερούλι της τσάντας της. «Δεν πρέπει να μάθει κανένας γι' αυτό.»

Η Φρανσίν καταλάβαινε πολύ καλά. Η Μάργκο ήταν γέννημα θρέμμα του Σεντ Λούις, η ιστορία της οικογένειάς της ήταν ένας πραγματικός θρύλος κληρονομικής διαδοχής της πατρικής περιουσίας. Λεγόταν ότι καταγόταν από τον Γάλλο ευγενή Πιερ Λεκλέρκ. Σύμφωνα με τις φήμες, ο Λεκλέρκ, ένας γουνέμπορος μ' ένα εκατομμύριο στρέμματα γης στο Σεντ Λούις επί αποικιοκρατίας, ελευθέρωσε μια από τις παλλακίδες του, την Μπαθσίμπα, και μεταβίβασε τη γη στο όνομά της προκειμένου να προστατευτεί από τους δανειστές του. Αλλά η Μπαθσίμπα μεταπούλησε την έκταση κι έσυρε τον Λεκλέρκ στα δικαστήρια, πυροδοτώντας επί γενιές ολόκληρες δικαστικές διαμάχες για την ακίνητη περιουσία του. Για πολλά χρόνια οι απόγονοι του Λεκλέρκ αποτελούσαν τους ετοιμοπόλεμους, επιδεικτικούς τύπους στο προσκήνιο της αριστοκρατίας της πόλης. Οι Ουάσινγκτον ήταν εξέχουσες φυσιογνωμίες αυτού που είχε απομείνει από την καλή κοινωνία του Σεντ Λούις και για έναν ακόμη λόγο, επειδή ήταν το ένα από τα δύο μαύρα ζευγάρια που έμεναν στη Λένοξ Πλέις, μια οδό σε περιφραγμένη συνοικία κοντά στο Σέντραλ Γουέστ Εντ.

«Ασφαλώς», επιβεβαίωσε κατανεύοντας η Φρανσίν.

Η Μάργκο περιεργάστηκε σχολαστικά το δωμάτιο. «Εργάζεστε πάντοτε στο σπίτι;»

«Ναι, από τότε που μετακομίσαμε εδώ», της απάντησε η Φρανσίν. «Πριν από τέσσερα χρόνια.»

«Τέσσερα χρόνια», είπε η Μάργκο. Κι ύστερα το επανέλαβε, «Τέσσερα χρόνια», ενώ αναλογιζόταν το εν λόγω διάστημα.

Προτού ο Άρθουρ πάρει την οικογένεια από τη Βοστώνη και μετακομίσουν δυτικά, ο χώρος που σήμερα αποτελούσε το γραφείο της Φρανσίν ήταν λιακωτό, μια μεταγενέστερη προσθήκη στο δυτικό άκρο του σπιτιού. Ο ένας τοίχος ήταν εξ ολοκλήρου από γυαλί και μέσα απ' αυτόν η Φρανσίν χάζευε, όλο το φθινόπωρο, να πέφτουν το ένα μετά το άλλο τα πυροκίτρινα φύλλα των κόκκινων σφενδάμων. Στην εξωτερική πλευρά της πόρτας του γραφείου, μια εγχάρακτη μπρούντζινη πλακέτα δήλωνε πεισματικά την τωρινή ιδιότητα του δωματίου. Ο Άρθουρ είχε διαμαρτυρηθεί για το κόστος της πλακέτας, όπως και για την ηχομονωτική επένδυση στους τοίχους, αλλά η Φρανσίν τον είχε αγνοήσει. Κατανοούσε πόσο σημαντική ήταν η διακριτικότητα, όπως και το να μην υποχωρήσει.

Το γεγονός ότι είχε το γραφείο της στο σπίτι ήταν μια παρηγοριά, ο βασικός όρος της για να δεχτεί τη μετακόμιση. Εφόσον θα αναγκαζόταν να αφήσει την καλοπληρωμένη θέση που είχε σε μια ιδιωτική κλινική του Νιούτον, χρειαζόταν έναν χώρο για να προωθήσει την καριέρα της. Παρότι πλέον δούλευε σ' ένα μικρό δωμάτιο του σπιτιού της, το όνομά της είχε αρχίσει σιγά σιγά να ακούγεται στα προάστια Γιουνιβέρσιτι Σίτι, Κλείτον και Λαντού.

«Ακόμα δεν μου έχει παραπονεθεί κανείς γι' αυτό», πρόσθεσε.

Η Μάργκο κατένευσε αποφασιστικά κι άφησε δίπλα της την τσάντα της. «Εντάξει», είπε. «Θα ξεκινήσω εγώ.» Κάθισε πιο πίσω στον καναπέ και ίσιωσε τους ώμους. «Αν θέλετε να ξέρετε, και φαντάζομαι ότι θέλετε, ο άντρας μου τον τελευταίο καιρό έχει αποκτήσει μια συνήθεια, μια τάση, στην

οποία αρνούμαι να ενδώσω και η οποία απειλεί να διαλύσει τον γάμο μας.»

«Θα ήθελα να την ακούσω από τον Μάρκουσ», αντιγύρισε η Φρανσίν. «Μάρκουσ; Θέλεις να μου μιλήσεις γι' αυτό;»

Ο Μάρκουσ μισόκλεισε τα μάτια στο πορτοκαλί λυκόφως, που έμπαινε μέσα από το τζάμι.

«Δεν πρόκειται να σας πει.»

«Μάρκουσ;» επιχείρησε ξανά η Φρανσίν.

«Αρνείται να συμμετάσχει σε όλο αυτό», σχολίασε η Μάργκο. «Αλλά κάτι πρέπει να γίνει!» Έμεινε σιωπηλή για μια στιγμή. «Ακούστε λοιπόν πώς έχουν τα πράγματα: του άντρα μου του αρέσει να φορά διάφορες στολές. Το βρίσκει ερωτικό.»

Η Φρανσίν κοίταξε ξανά τον Μάρκουσ, αλλά εκείνος εξακολουθούσε να μη βγάζει άχνα. Δάγκωσε το εσωτερικό από το μάγουλό της. «Μάλιστα», είπε. «Μάρκουσ, θα βοηθούσε πραγματικά αν έλεγες κάτι.»

«Λέει ότι του αρέσει η αίσθηση. Ο περιορισμός. Λέει ότι το λάστιχο είναι σαν δεύτερο δέρμα.»

«Το λάστιχο;»

«Το λάτεξ βασιικά. Ναι. Του αρέσει να φορά μια ολόσωμη φόρμα και να παριστάνει το κατοικίδιο του σπιτιού.»

«Μάλιστα.» Η Φρανσίν ανασάλεψε στην καρέκλα της. «Δηλαδή του Μάρκουσ του αρέσει να ντύνεται σκύλος.»

«Όχι σκύλος. Το κατοικίδιο του σπιτιού. Κάποιες φορές είναι σκύλος, άλλες γάτα. Και πότε πότε χάμστερ, πράγμα γελοίο φυσικά, αφού τα χάμστερ ζουν σε κλουβιά και τρέχουν σε ρόδες, ενώ ο Μάρκουσ, ο Μάρκουσ, είναι ένας έγκριτος δικηγόρος με ολόκληρη εταιρεία στην πλάτη του!» Η Μάργκο έβαλε το χέρι μέσα στην τσάντα της και αφού τη σκάλισε λίγο, έβγαλε μια μαύρη μάρσα με δύο μακρουλά πεσμένα αυτιά. «Φόρεσέ τα», πρόσταξε τον άντρα της.

«Δεν χρειάζεται», πετάχτηκε η Φρανσίν.

«Αφού του αρέσουν τόσο πολύ, να σας δείξει πώς είναι μ' αυτά. Φόρεσέ τα, Μάρκους.»

Δεν πρόλαβε η Φρανσίν να παρεμβεί και η μάσκα βρέθηκε στα χέρια του Μάρκους. Τον είδε να την περνά με λαχτάρα στο κεφάλι του και να την ισιώνει έτσι ώστε να φαίνονται τα μάτια του μέσα από τις τρύπες.

«Βλέπετε; Βλέπετε με τι έχω να κάνω;»

Η Φρανσίν έγνεφε καταφατικά. Άρχιζε να αποκτά μια αίσθηση των πραγμάτων. Σε γενικές γραμμές, συναντούσε δύο είδη πελατών στα πλούσια προάστια όπου έβγαζε το φωμί της: εκείνους που είχαν αληθινά προβλήματα να λύσουν κι εκείνους που, εξαιτίας της νευρωτικής ιδιοσυγκρασίας τους, ήταν πεπεισμένοι ότι ακόμη και η παραμικρή αλλαγή στη διάθεσή τους αποτελούσε λόγο ανησυχίας. Ότι μια δόση μελαγχολίας ήταν σίγουρα κατάθλιψη, ότι μια εκδήλωση πανικού ήταν τουλάχιστον σημάδι αγχώδους διαταραχής. Οι Ουάσινγκτον, κατέληξε, ανήκαν μάλλον στο δεύτερο στρατόπεδο. Πιθανότατα ήθελαν απλώς να τους καθησυχάσει κάποιος ότι ήταν φυσιολογικοί.

Τον τελευταίο καιρό όμως η Φρανσίν καθησυχάζε πολύ κόσμο κι είχε βαρεθεί πια. Ήθελε κάτι στο οποίο να μπορούσε να επενδύσει. Όλη μέρα καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα, αγκωμένη όπως πάντα με τους νέους πελάτες που έρχονταν συστημένοι. Ήθελε απεγνωσμένα να τους κάνει καλή εντύπωση, αλλά ποιο το νόημα τελικά; Για ένα βίτσιο της μέσης ηλικίας; Η ζωή ήταν αρκετά δύσκολη με τους καθημερινούς καβγάδες της.

Η Μάγκι, για παράδειγμα. Ήταν μες στα νεύρα με τον ρόλο που της είχαν αναθέσει να παίξει στη θεατρική παράσταση της γιορτής των Ευχαριστιών. Εκείνη ήθελε να κάνει την «Ινδιάνα» –ο συγκεκριμένος όρος, αν και λανθασμένος, εξακολουθούσε να χρησιμοποιείται στο δημοτικό Κάπτεν εν

έτσι 2000– και τελικά της είχαν δώσει να κάνει το Κέρας της Αμάλθειας. Ο Ίθαν, στο μεταξύ, ήταν κλειδωμένος στο δωμάτιό του. Είχε απομακρυνθεί από την οικογένεια και την είχε αντικαταστήσει μ' έναν υπολογιστή τον οποίο είχε φροντίσει να αγοράσει μονάχα αφότου αποδείχτηκε ότι ο σάλος που είχε ξεσπάσει για τον ιό Y2K ήταν τελικά πολύ κακό για το τίποτα. Τον αγόρασε με δικά του χρήματα, που είχε βγάλει δουλεύοντας σκληρά κάθε καλοκαίρι στο εβραϊκό πνευματικό κέντρο του Κριβ Κορ, κι αυτό το επιχείρημα –«Δικά μου είναι τα λεφτά, ό,τι θέλω τα κάνω»– κατάφερε μέχρι τώρα να αποστομώνει τη Φρανσίν. Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, νωρίτερα μες στη βδομάδα το πανεπιστήμιο είχε απορρίψει την αίτηση του Άρθουρ για μόνιμη θέση. Ήταν επισκέπτης καθηγητής στη σχολή Μηχανικών τέσσερα χρόνια τώρα, αν και ο ίδιος δεν ένωθε καθόλου σαν επισκέπτης. Δίδασκε περισσότερα μαθήματα απ' όλους τους συναδέλφους του, ήταν μέλος σε αναρίθμητες επιτροπές και, το σημαντικότερο, είχε, μάλλον βιαστικά, πάρει ένα γενναίο ενυπόθηκο δάνειο για το σπίτι. Παρ' όλα αυτά, ο κοσμήτορας της σχολής, ο Σάχιλ Γκούπτα, τον ενημέρωσε ότι δεν μπορούσε να γίνει τίποτα ώσπου να οριστεί ο προϋπολογισμός. Και, επί μερες τώρα, ο Άρθουρ τριγύριζε στο σπίτι βρίζοντας μέσα από τα δόντια του κι επαναλαμβάνοντας κάθε τρεις και λίγο σαν μάντρα: «Οι προϋπολογισμοί δεν ορίζονται από μόνοι τους!»

Ο Μάρκουσ, φορώντας ακόμα τη μάσκα, ρώτησε: «Σας μυρίζει κάτι;»

«Μην αλλάζεις θέμα!» του πέταξε φαρμακερά η Μάργκο.

«Μια στιγμή...» Ο Μάρκουσ οσμίστηκε τον αέρα μέσα από τις τρύπες στη μουσούδα της μάσκας. «Κάτι καίγεται.»

«Δρ Άλτερ, προσπαθεί να αποφύγει την κουβέντα, έτσι δεν είναι;»

Η Φρανσίν έγειρε το κεφάλι στο πλάι. «Δίκιο έχει. Κι εγώ το μυρίζω.» Η ατμόσφαιρα μέσα στο γραφείο σκοτεινίασε.

«Όλοι έξω!» φώναξε η Φρανσίν.

Βγήκε με τους Ουάσινγκτον στο χολ, όπου βρήκαν τον Άρθουρ, τον Ίθαν και τη Μάγκι, και μέσα σε λίγη ώρα οι δύο οικογένειες στέκονταν σε ημικύκλιο μπροστά στην είσοδο του σπιτιού, ενώ ο ουρανός από πάνω τους γινόταν με ταχύτατο ρυθμό μαβής. Κάπου πέρα από τα τείχη του Σότο Πλέις ακούστηκε το μακρόσυρτο ουρλιαχτό σειρήνων.

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε η Μάγκι, δείχνοντας τον Μάρκουσ.

Η Μάργκο μισόκλεισε απειλητικά τα μάτια. «Βγάλε τη μάσκα. Τρομάζεις το παιδί!»

«Δεν με τρομάζει.»

Οι σειρήνες δυνάμωσαν. Ο Άρθουρ άρχισε να κόβει βόλτες πάνω κάτω. «Τι έκανες;» ρώτησε, χωρίς να απευθύνεται σε κάποιον συγκεκριμένα.

«Τίποτα! Εγώ δεν έκανα τίποτα», έσπευσε να τον διαβεβαιώσει ο Ίθαν.

«Εγώ πρόβαρα τις ατάκες μου», του είπε η Μάγκι.

«Νόμιζα ότι θα κάνεις το Κέρας της Αμάλθειας», αντιγύρισε ο Άρθουρ. Το τετράγωνο είχε τυλιχτεί στις φλόγες. Πίσω τους σταμάτησε ένα πυροσβεστικό όχημα. «Το Κέρας της Αμάλθειας δεν μιλάει», μονολόγησε και πήγε βιαστικά να συνεννοηθεί με τους πυροσβέστες που κατέβαιναν από το όχημα.

«Εγώ μιλάω!» του φώναξε η Μάγκι. «Έχω ατάκες!»

«Το ξέρει», προσπάθησε να την καθησυχάσει η Φρανσίν. «Το ξέρει.»

Η Λιν Τζερεμέν, που έμενε δίπλα, έκανε διστακτικά ένα βήμα έξω από την πόρτα του σπιτιού της. «Όλα καλά;» ρώ-

τησε, πρόθυμη να βοηθήσει, και κοντοστάθηκε κάτω από τη μαρκίζα. «Καίγεται κάτι;»

Η Φρανσίν τής κούνησε το χέρι ότι δεν συνέβαινε τίποτα. «Μια χαρά είμαστε, Λιν», της είπε, με μάγουλα που γίνονταν ολοένα και πιο κόκκινα όσο εξακολούθουσαν να αποτελούν θέαμα για τη γειτονιά.

Η Μάργκο έστειλε τον Μάρκουσ να βάλει μπρος το αμάξι. Εκείνος αναστέναξε κι έφυγε σέρονοντας τα πόδια του. Η Μάργκο κάρφωσε το βλέμμα στον άντρα της και στη συνέχεια στον Άρθουρ. Στράφηκε στη Φρανσίν. «Λοιπόν», της είπε, «εσύ πόσα χρόνια είσαι παντρεμένη;»

Προτού προλάβει να της απαντήσει η Φρανσίν, ήρθε πάλι δίπλα της ο Άρθουρ. Τρεις από τους πυροσβέστες ορμούσαν ήδη στο σπίτι. Δύο άλλοι ξετύλιξαν μια μακριά μάνικα και κατευθύνθηκαν προς τον πυροσβεστικό κρουνό μπροστά στο σπίτι των Τζερεμέν. Η Φρανσίν τούς είδε να χιμούν στο σπίτι της και σπάραξε η καρδιά της.

«Τι έκανες;» ρώτησε ξανά ο Άρθουρ. Τρώγοντας τις παρωνυχίδες του, κοίταξε ξανά το πυροσβεστικό όχημα και στη συνέχεια το σπίτι. «Κανονικά πρέπει να πάω κι εγώ μαζί τους.»

«Άσε τους ανθρώπους να κάνουν τη δουλειά τους», του είπε η Φρανσίν.

«Μα δεν ξέρουν τα κατατόπια. Δεν ξέρουν να σώσουν ό,τι έχει αξία.»

«Δεν πρόκειται να σώσουν τίποτα», αποκρίθηκε εκείνη. «Το μόνο που θα κάνουν είναι να σβήσουν τη φωτιά.»

«Αχ, κοιτάξτε!» αναφώνησε η Μάργκο. «Βγαίνει καπνός από το παράθυρο!»

Ο Άρθουρ έτρεξε προς το σπίτι. Η Φρανσίν όρμησε καταπάνω του και τον άρπαξε από τον γιακά. Τον βαστούσε γερά. Ως συνήθως. *Πάντα αυτό κάνω*, συλλογίστηκε ενόσω

τον κρατούσε, ντροπιασμένη που το έκανε μπροστά στη Μάργκο, ντροπιασμένη που συγκρατούσε τον Άρθουρ για να τον σώσει από βέβαιο θάνατο, ενώ η ζωή της γινόταν μπρος στα μάτια της παρανάλωμα του πυρός. Και, καθώς συνέβαιναν όλα αυτά, σκεφτόταν: *Τι θα έκανε αυτός ο άνθρωπος χωρίς εμένα;*

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

«**Θ**α έρθεις μαζί μας.»

Η Μάγκι γνώριζε από μικρή την Έμα, αλλά το ατσούμπαλο κοριτσάκι που κάποτε έπαιζε σαξόφωνο στην τζαζ μπάντα του σχολείου τους με τόσο μεγάλο ενθουσιασμό, ώστε δικαίωνα το μουσικό όργανο –αλλά και την τζαζ γενικότερα– ήταν πλέον δευτεροετής φοιτήτρια της Νομικής. Μια ντουζίνα συμφοιτητές της σχημάτιζαν πηγαδάκια στο σαλόνι της Έμα, με τα χέρια απλωμένα σε ερωτικούς συντρόφους ή τοποθετημένα όλο αυτοπεποίθηση στους γοφούς. Στην κουζινούλα, δίλιτρα μπουκάλια βότκα συνυπήρχαν στον πάγκο με πλαστικές κανάτες γεμάτες χυμό πορτοκαλιού. Η Μάγκι έπαιρνε όρκο ότι γνώριζε το τραγούδι που ακουγόταν στο διαμέρισμα, αλλά, κάθε φορά που ήταν στο τσακ να το βρει, ερχόταν κάποιο μήνυμα στο κινητό που ήταν συνδεδεμένο με τα ηχεία και την αποσυντόνιζε.

«Μια ζωή έρχεσαι από τους πρώτους», συνέχισε η Έμα, «αλλά ύστερα την κάνεις στα κρυφά λες και δεν θα προσέξει κανένας ότι λείπεις.»

«Όχι, δεν είναι έτσι», αντιγύρισε η Μάγκι.

«Καλά λες, γιατί απόψε θα έρθεις μαζί μας.»

Η Μάγκι έτριξε τα δόντια της και κάρφωσε το βλέμμα στο πορτοκαλί κατακάθι που είχε απομείνει στο πλαστικό κυπελλάκι της. Στην άλλη άκρη του δωματίου, ένας νεαρός με πεταχτά δόντια και μοδάτα γυαλιά μιμούνταν κάποιον που η Μάγκι δεν αναγνώρισε.

«Ένα σωρό ενδιαφέροντα άτομα είναι εδώ», πρόσθεσε η Έμα, δείχνοντας ένα πηγαδάκι συμφοιτητών της.

Η Μάγκι συνοφρυώθηκε. Το όλο σκηνικό τής φάνηκε στημένο. Παραήταν συγκροτημένοι όλοι, παραήταν σίγουροι για τον εαυτό τους. Της μπήκε μια παράλογη σκέψη στο μυαλό. Μήπως αυτό το πάρτι, αυτή η συγκέντρωση στο Λόουερ Ιστ Σάιτ με υπεύθυνους μάρκετινγκ, χρηματοοικονομικούς αναλυτές και σχεδόν έτοιμους δικηγόρους είχε κανονιστεί για χάρη της; Δεν μπορούσε να διώξει με τίποτα τη σκέψη ότι αυτή η ολοφάνερη επίδειξη κοινωνικο-οικονομικής ανόδου είχε γίνει για να της δοθεί κάποιο μήνυμα.

«Τι υπονοείς;»

Η Έμα σήκωσε ψηλά τα χέρια. «Δεν υπονοώ τίποτα!»

Η Μάγκι χαλάρωσε. Στο κάτω κάτω, μια χαρά τα πήγαινε. Έβγαζε το νοίκι της δουλεύοντας για τους καλούς ανθρώπους του Κουίνς. Μοναδικό αφεντικό της ήταν η συνειδησή της. Βέβαια, αυτό σήμαινε ότι τις περισσότερες μέρες έτρεχε από δω κι από κει για θελήματα, έκανε μπέιμπι σίτινγκ ή τον σύνδεσμο ανάμεσα στις δημοτικές αρχές της πόλης και στους Ισπανούς, Ρώσους και Κινέζους γείτονές της που δεν μιλούσαν τη γλώσσα. Δουλειές του ποδαριού δηλαδή. Μέσα σε πέντε μήνες είχε κατορθώσει να φτιάξει ένα μικρό δίκτυο πελατών, κυρίως μεταναστών, οι οποίοι θεωρούσαν σπουδαίο προσόν την αμερικανική υπηκοότητά της. Ήταν μια δουλειά που της έδινε ικανοποίηση, κι ως μην ήταν καλοπληρωμένη. Η Μάγκι ήταν μονίμως λιγάκι πεινασμένη.

Ο νεαρός με τα πεταχτά δόντια τις πλησίασε δειλά.
«Μιλούσαμε για τον Ζίγκλερ», τις πληροφόρησε.

«Χριστέ μου», είπε η Έμα. «Ο Ζίγκλερ!»

«Ποιος είναι ο Ζίγκλερ;» ρώτησε η Μάγκι.

«Ένας από τους καθηγητές μας», της απάντησε ο νεαρός.
«Αδικοπραξίες.»

«Τι είναι οι αδικοπραξίες;»

«Όταν εις βάρος κάποιου...»

«Άσ' το. Δεν πειράζει.»

Ο νεαρός έδειξε να πληγώνεται. «Όπως θες», αποκρίθηκε.

Η Έμα έκανε τις συστάσεις. «Από δω η Μάγκι. Πηγαίναμε μαζί σχολείο.»

«Εσύ τι δουλειά κάνεις;» τη ρώτησε ο νεαρός μισοκλείνοντας τα μάτια.

Πρόσφατα μια Πολωνή από την οδό Χίμορντ είχε προσλάβει τη Μάγκι για να μιλά στον νεογέννητο γιο της. Της είπε ότι μπορούσε να του λέει ό,τι ήθελε, αρκεί να ήταν στα αγγλικά. Το σκεπτικό ήταν ότι το μωρό θα αφομοίωνε τη γλώσσα στο ταχύτατα αναπτυσσόμενο υποσυνείδητό του και όταν θα μεγάλωνε, θα τη γνώριζε άπταιστα. Την πρώτη μέρα στη δουλειά όμως, μόλις βγήκε η μητέρα από το δωμάτιο, το μυαλό της Μάγκι κόλλησε. Μουρμούριζε όλο κάτι *em* και *chi* και *na*, παραλυμένη στην αρχή από το άγχος της και στη συνέχεια από τις ενοχές της που θα έπαιρνε δέκα δολάρια την ώρα χωρίς να έχει κάνει το παραμικρό. «Δεν μπορώ να δεχτώ τα χρήματά σας», είπε στη γυναίκα μόλις τελείωσε ο συμφωνημένος χρόνος. «Αλλά θα ξανάρθω την άλλη βδομάδα και θα έχω πολλά να του πω. Σας δίνω τον λόγο μου.»

Εντάξει, η πείνα δεν ήταν και κάτι τρομερά ζόρικο, αλλά, αν ήθελε να είναι ειλικρινής, ένιωθε λίγο σαν αγία που αρνιόταν να γεμίσει την κοιλιά της. Η Μάγκι διέθετε αρκετά χρήματα ώστε να έχει το περιθώριο να νιώθει σαν αγία, να

είναι σε θέση, οικονομικά, να μη δεχτεί τα χρήματα των άλλων. Κανόνιζε τα έξοδά της με σχολαστική πειθαρχία, χαλούσε μονάχα όσα χρειαζόταν, μόνο όσα πίστευε ότι άξιζε. Το πρόβλημα ήταν ότι το σώμα της δεν μπορούσε να αντληφθεί τη διαφορά μεταξύ της αυτοεπιβαλλόμενης πείνας και της άλλης. Το σώμα γνώριζε μονάχα την «πείνα» –την έλλειψη τροφής και όχι την ιδεολογική προσέγγιση του θέματος– και, ως εκ τούτου, η Μάγκι είχε χάσει κιλά. Τρία μέσα σε δύο χρόνια. Τα οποία δεν ήταν και λίγα, ιδίως αν δεν είχες, έτσι κι αλλιώς, πολύ κρέας πάνω σου.

Στην αρχή τής άρεσε που ένιωθε μονίμως να παραπαίει και τα πόδια της να τρέμουν. Περπατούσε στους δρόμους του Ρίντζγουντ με μια ελαφριά ζάλη που θόλωνε τα όρια της πραγματικότητας. Αλλά ύστερα οι πόνοι στο στομάχι έβγαλαν νύχια και οι σουβλιές της πείνας αγρίεψαν. Άρχισε να ανησυχεί όταν λιποθύμησε τυλιγμένη σ' ένα σύννεφο γεύσεων και αρωμάτων στον μπουφέ του εστιατορίου Hong Kong. Τα πόδια της δεν άντεξαν και λύγισαν, κάνοντας την επανάστασή τους. Στο πρώτο της εξάμηνο ως πρωτοετής στο Πανεπιστήμιο Ντάνφορθ του Σεντ Λούις, η Μάγκι είχε πάρει για δύο βδομάδες το μάθημα «Εισαγωγή στη Φιλοσοφία: Θεμέλια της δυτικής σκέψης» προτού το παρατήσει για κάτι άλλο, λιγότερο θεωρητικό. Σε αυτό το διάστημα είχε προλάβει να μάθει τη φράση *πρόβλημα της σχέσης πνεύματος και σώματος*, αλλά όχι το τι σήμαινε. Πλέον ένιωθε ότι το βίωνε. Κι αν όχι το *πρόβλημα της σχέσης πνεύματος και σώματος*, έστω κάποιο *πρόβλημα της σχέσης πνεύματος και σώματος*. Το σώμα της είχε τις δικές του απαιτήσεις, ενώ το κομμάτι της που την έκανε αυτή που ήταν –θεωρούσε ότι αυτό ήταν ο «εαυτός»– αιωρούνταν από πάνω σαν αγκυρωμένο αερόστατο.

Η Έμα κούνησε το χέρι πέρα δώθε μπροστά στο πρόσωπο της φίλης της. «Μάγκι, είσαι δω; Κάτι σε ρώτησε ο Μπράιαν.»

Με εξαίρεση το βάρος της, η Μάγκι ήταν φτυστή η μακαρίτισσα η μητέρα της. Είχε τα μαλλιά της Φρανσίν Κλάιν Άλτερ, καστανοκόκκινα και σπαστά, κι ανεπαίσθητες φακίδες στη μύτη της. Αλλά ενώ η Μάγκι ήταν μικρόσωμη, η μητέρα της ήταν (όχι μεγαλόσωμη ή γεροδεμένη, αλλά) συμπαγής, είχε μια πυκνότητα που φανέρωνε ακλόνητες ηθικές αρχές. Από τον πατέρα της, με τον οποίο η Μάγκι αρνιόταν να παραδεχτεί ότι είχε κάποια ομοιότητα, είχε πάρει το λίγο προτεταμένο μέτωπο, ένα κρανίο σμιλεμένο από ένα αναποφάσιστο μυαλό.

«Είναι καλά;» ρώτησε ο νεαρός, ο Μπράιαν.

«Πρέπει να βάλεις μια μπουκιά στο στόμα σου», σχολίασε η Έμα. «Νομίζω ότι κάπου έχω τσιπς τορτίγιας.»

«Όχι, όχι», είπε η Μάγκι κουνώντας αρνητικά το χέρι. «Μια χαρά είμαι.»

«Είσαι σίγουρη;»

Έγνεψε καταφατικά. Μια μικρή ζάλη ένωθε μονάχα. «Ναι.»

«Εντάξει, λοιπόν. Πήγαινε τότε να πάρεις τα πράγματά σου. Σε δέκα λεπτά φεύγουμε.»

«Πού θα πάμε;»

«Έξω.»

Η Μάγκι κοίταξε ένα γύρο το δωμάτιο. Κάθε τόσο κάποιος έφευγε από το πηγαδάκι που ήταν και πήγαινε σε άλλο. Αυτό έκανε απαραίτητως ένα άτομο από το δεύτερο πηγαδάκι να φύγει άρον άρον και να πάει σε κάποιο άλλο. Κι έτσι οι παρέες άλλαζαν διαρκώς άτομα αλλά όχι μέγεθος, με κάποιου είδους κοινωνική θερμοδυναμική που φάνηκε στη Μάγκι όχι μόνο σκόπιμη αλλά και αποξενωτική. «Αυτό είναι το πρόβλημα», είπε. «Όλοι εδώ μέσα είναι καθ' οδόν για κάπου αλλού.»

«Τι μουρμουρίζεις; Σε μπαρ θα πάμε. Όλοι μας.»

Η Μάγκι ανασήκωσε τα φρύδια. «Μη βάζεις κι εμένα μέσα στο “όλοι”.»

Η Έμα αναστέναξε. «Όλα τα παιδιά εδώ είναι πολύ καλά. Κι έξυπνα!» Σκούντησε με τον αγκώνα της τον Μπράιαν. «Ο Μπράιαν είναι ιδιοφυΐα.»

Η Μάγκι κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν γίνεται.»

«Έχω τα γενέθλιά μου, Μαγκς.» Χαμογέλασε απελπισμένα. «Με ξέρεις πολύ περισσότερο χρόνια από οποιονδήποτε άλλο εδώ μέσα. Σε παρακαλώ. Μονάχα αυτή τη φορά. Για εμένα;»

Η Μάγκι κολακεύτηκε –άραγε όντως γνώριζε την Έμα περισσότερο χρόνια κι επομένως καλύτερα από τους άλλους;–, αλλά το έβλεπε ήδη πώς θα εξελισσόταν η βραδιά. Θα έπαιρνε ένα κοκτέιλ δεκάξι δολαρίων και θα περνούσε το υπόλοιπο βράδυ μετανιώνοντας γι’ αυτή τη σπατάλη, υπομένοντας συζητήσεις για το αν το πρώτο έτος της Νομικής ήταν πολύ δυσκολότερο από το δεύτερο, ενώ παράλληλα θ’ αρνιόταν κεράσματα από νεαρούς που είχαν λεφτά για ξόδεμα και φορούσαν όλοι το ίδιο συντηρητικό μπλε πουκάμισο.

«Συγγνώμη», της είπε. «Δεν μπορώ.»

Το χαμόγελο της Έμα χάθηκε. «Μπορείς, αλλά δεν θέλεις. Δεν χρειάζεται να ζορίζεις τόσο πολύ τον εαυτό σου, ξέρεις. Δεν είναι ανάγκη να είναι τόσο δύσκολη η ζωή.»

Όμως η Έμα έκανε λάθος. Η ζωή ήταν δύσκολη, για όλους σχεδόν, και ήταν καθήκον όσων βρίσκονταν σε καλύτερη μοίρα να επιβάλλουν στον εαυτό τους δυσκολίες προτού σαπίσουν μέσα τους και ύστερα έξω τους. Αν υπήρχε ένα πράγμα που δεν άντεχε να βλέπει η Μάγκι, αυτό ήταν κάποιιο άνθρωποι που είχαν πολλά να χάσουν, να γλεντοκοπούν.

Ξαφνικά ζαλίστηκε. Της ήρθε να κάνει εμετό. Η μουσική στο δωμάτιο άρχισε να φτάνει μπερδεμένη στ’ αυτιά της. Άραγε την άκουγε κανείς άλλος έτσι; Μια στάλα ιδρώτα έ-

πεσε στο κύπελλό της. Άπλωσε το χέρι να πιαστεί από τον ώμο της Έμα, αλλά τα δάχτυλά της δεν κατόρθωσαν να φτάσουν μέχρι εκεί.

Αν και το ήξερε ότι έπρεπε να είχε φάει μεσημεριανό, η Μάγκι πίστευε ότι για την τάση λιποθυμίας της έφταιγαν τα όσα είχε περάσει στα χέρια ενός δωδεκάχρονου αγοριού.

Δύο φορές τη βδομάδα πήγαινε στο διαμέρισμα των γονιών του Μπρούνο Νακαχάρα, φαινομενικά για να βοηθήσει εκείνον και τον αδελφό του στα μαθήματά τους. Αλλά τον τελευταίο καιρό ο Μπρούνο είχε ανακαλύψει ένα καινούριο χόμπι, τις μεικτές πολεμικές τέχνες, κι έτσι η Μάγκι είχε καταλήξει μ' ένα σωρό μελανιές σε όλο της το σώμα, σημάδια στο χρώμα μπαγατίτικης μπριζόλας, αποκτημένα με πόνο. Ο μικρός, βέβαια, ισχυριζόταν ότι το γρονθοκόπημα της δασκάλας του ήταν απαραίτητο για να τελειοποιήσει την τέχνη του.

«Σε νίκησα!» είχε φωνάξει νωρίτερα την ίδια μέρα ο μικρός, ξαπλώνοντας τη Μάγκι στο δάπεδο. Αν και στη συγκεκριμένη δουλειά πληρωνόταν ελάχιστα, η Μάγκι ανεχόταν, έως και καλοδεχόταν, την κακοποίηση από τον Μπρούνο. Οι επιθέσεις του ήταν η απόδειξη ότι έκανε μια δουλειά που απαιτούσε θυσίες. Όπως η Μητέρα Τερέζα, που ήταν εύθραυστη και καμπουριαστή. Ο Γκάντι, που τα πλευρά του διαγράφονταν. Οι μελανιές αυτές της Μάγκι ήταν θεμιτές. Απόδειξη του χαρακτήρα της. Επειδή έτσι γίνεται όταν προσπαθείς να κάνεις το καλό: καταλήγεις πάντοτε με μια γροθιά στο στομάχι.

Οι Νακαχάρα ζούσαν σ' ένα μικρό και φορτωμένο σπίτι, που απέπνεε ωστόσο μια θαλπωρή. Το διαμέρισμά τους έβλεπε στην άχαρη καρδιά των λεωφόρων Σάιπρες, Μερτλ και της οδού Μάντισον στο Ρίντζουντ του Κουίνς, ένα τμήμα

Ο Άρθουρ Άλτερ, κακοπληρωμένος καθηγητής σε ένα πανεπιστήμιο του Μιζούρι, βρίσκεται σε αδιέξοδο. Δυσκολεύεται να αποπληρώσει το δάνειο του σπιτιού του και τα παιδιά του έχουν διακόψει κάθε επαφή μαζί του. Σκέφτεται τη μικρή περιουσία, που δεν είχε ιδέα, την οποία η γυναίκα του κληροδότησε απευθείας στα παιδιά τους όταν πέθανε.

Ο γιος του, ο Ίθαν, αντικοινωνικός και αγχώδης, κλεισμένος σε ένα διαμέρισμα στο Μπρούκλιν, ζει χάρη στα χρήματα της μητέρας του. Η κόρη του, η Μάγκι, είναι ακτιβίστρια που συμπαραστέκεται στους κατατρεγμένους και βασανίζει τον εαυτό της ζώντας σε μια αυτοεπιβεβλημένη φτώχεια.

Καθώς κοντεύει πια να χάσει το σπίτι του, ο Άρθουρ καλεί τα παιδιά του στο Σεντ Λούις με το πρόσχημα της συμφιλίωσης. Στην πορεία, ωστόσο, ανοίγει άθελά του το κουτί της Πανδώρας, γεμάτο συσσωρευμένες πικρίες και σκονισμένες αναμνήσεις.

Η καθηλωτική ιστορία μιας οικογένειας, με τη διεισδυτικότητα και το σκοτεινό χιούμορ ενός λαμπρού, νέου συγγραφέα.

«Ξεκαρδιστικό... Ευφρές και άκρως απολαυστικό.»

–*The New York Times Book Review*

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-035-8

9 789606 450358